

'Spiegeltje, spiegeltje...'

- * intochtlied ps. 84:1 en 2
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * verootmoediging:
lied 169:1, 2 en 3
genadeverk.: Jes. 44:22
lied 169:4
leefregel Rom. 6:12 en 13
lied 169:5 en 6
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. Matt. 7:13-29
Jac. 1:19-27
- * lied 326:1 en 5
- * preek n.a.v. Jac. 1:23-25
- * lied 441:1-3
- * gebed/voorbede
- * slotlied 476: 1, 4 en 5 **collecte**
- * zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.***

Bij het gelezen tekstgedeelte van Jacobus moest ik onwillekeurig denken aan een sprookje dat u misschien vroeger ook is verteld. Het sprookje van sneeuwwitje. Ik zou het niet haarscherp meer weten na te vertellen, maar één zin ervan is onuitwisbaar blijven hangen en als ik die zin uitspreek, denk ik dat u die zie ook wel zult kennen:

'spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is er het mooiste van het hele land?'

Dat dit zinnetje zo is bijgebleven, komt denk ik om dat je toen al als kind aanvoelde dat het spiegeltje een bepalende rol speelde in dat sprookje - daarom heen was het verhaal opgebouwd. Het spiegeltje in sneeuwwitje speelde een *ontdekkende* rol en daarmee raakt dit sprookje *de werkelijkheid*.

Ik zou haast zeggen: 'over sprookjes gesproken die werkelijkheid worden'...!

Dit sprookje raakt de werkelijkheid in het ontdekkend vermogen van een spiegel. Een spiegel verhult niets, ze toont onverbiddelijk de waarheid. De spiegel laat zien hoe je er uitziet - zonder flatteren!

Nu kun je wel eens voor de aardigheid naar zo'n spiegelkabinet gaan, u weet wel waar al die verschillende soorten spiegels hangen die een *vertekend* beeld van je weergeven: dikker, dunner, korter, langer, mooier, lelijker - om te lachen! Maar als de werkelijkheid zou zijn, om te huilen!

En toch, soms kijk je liever in zo'n spiegel hè! Als je maar kunt blijven lachen!

Zoals nu een spiegel ons ware uiterlijk toont, zo, zegt Jacobus, functioneert het Woord van God met betrekking tot ons innerlijk - voelt u het al aan?

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand...

Het Woord van God doorgeven, is nu in feite niets minder dan het 'de-spiegel-voorhouden' en dan is die spiegel niet gemaakt door degene die het Woord doorgeeft, maar het is Gods spiegel.

Elke keer wordt je zo geconfronteerd met... jezelf! (En besef daarbij wel dat degene die de boodschap voorbereid het eerst in die spiegel kijkt!!)

De spiegel van het Woord heeft niets gemeen met een spiegel uit zo'n spiegelkabinet, maar ze tekent de *volle* waarheid van de mens - van u, jou en mij!

Het toont, om het met Jacobus te zeggen: *het gelaat waarmee je geboren bent...* en dat is niets minder dan het wezen van de mens: *gevallen in Adam - je IK!*

Het brengen van het Woord van God is dan ook niet het maken van een mooi schilderij: beeldend, flitsend, pakkend - zodat na afloop alleen misschien de reactie overblijft (tot streling van de verkondiger): wat was het mooi.

Het doel van het brengen van het Woord van God is: dat een blijvende indruk die God heeft willen geven met betrekking tot je leven achterblijft én... uitgewerkt wordt in het leven van alle dag!

En dan blijkt dat Woord van God de kracht te bezitten dat het je, zonder te flatteren, kan uitschilderen! Net zo waarheidsgetrouw als de spiegel je uiterlijk weergeeft. Het Woord spreekt aan je hart: dit ben jij! Zie je hart, zie je wil, zie je denken, zie je motieven, je wensen, je intenties... je diepste zelf, je ware staat!

Elke ontmoeting met het Woord van God geeft een waarheidsgetrouwe reflectie van je natuur. Ontdekt je diepst verborgen geheimen. Toont je wezen, niet zoals je graag wilt dat een ander je ziet en je dus jezelf ook graag ziet, maar zoals God je ziet!

Wanneer nodig ontmaskert God tot in de diepste schuilhoeken, de meest geheime vertrekken van je bestaan... En angst voor die ontdekkende waarheid van Gods Woord, van God zelf, kan je er soms toe brengen om je te vermommen, zodat je voordoet dat het beter met je is dan de werkelijkheid weergeeft.

Wat een soorten maskers zijn er niet gangbaar tot onder de kinderen van God in de confrontatie met Gods Woord. Maar hoe goed de vermomming ook is, God weet ons te vinden en te ontmaskeren zoals bijvoorbeeld te zien is in de geschiedenis van de oudtestamentische koning Jerobeam die bij de ziekte van zijn kind uit angst voor God en zijn profeet, omdat hij wist dat in de spiegel van God zijn leven van geen kanten deugde, zijn vrouw vermomd naar de profeet stuurt om hulp.

En dan te beseffen dat die profeet, Ahia, nog blind was ook!

Maar de vrouw wordt herkend. 'Kom binnen gemalin van Jerobeam. Waarom doet gij alsof gij een onbekende zijt?'

God hield door deze blinde profeet haar de spiegel voor en ondanks de vermomming, waardoor niemand haar onderweg had herkend als de vrouw van de koning, toonde God niet alleen te weten wie zij was, maar zag ze in zijn Woord het gezicht waarmee zij en haar man geboren waren!

En wat doen wij nu? Want daar gaat het in het gekozen tekstgedeelte om - wat doen wij als we onszelf in de spiegel van het Woord van God uitgetekend hebben gezien? Schrikken we als het moet avn onszelf in het Licht van Hem? Krijgt zijn Woord de nodige ruimte?

Hoe lovend sprak God over zijn knecht Job ten overstaan van de zonen van God en... de duivel: 'niemand op aarde is als hij, zó vroom en oprecht, godvrezend en wijkend van het kwaad'. Toch hield God ook Job de spiegel voor. Zou ik gereageerd hebben als Job, als ik zó vroom, oprecht en wijkend van het kwade heette te zijn? Job riep het uit: 'ik verafschuw mijzelf, daarom herroep ik en doe ik boette in stof en as...!'

Wlek effect heeft de confrontatie met het Woord van God op ons leven? Luisteren alleen is niet voldoende! Zo krijgt het Woord niet de kans om et bewijzen dat het een kracht Gods is tot behoud - want Gods doel met het voorhouden van de spiegel is *altijd* BEHOUD!

Niet een napraten over en van Gods Woord, maar onze wandel naar aanleiding van het horen daarvan brengt loon.

Bovendien, waarom elke zondag preken als het zonder effect blijft - hoe frustrerend moet het zijn voor de landman als hij het zaad uitstrooit en het zet geen wortel om vrucht te dragen...!

En toch, bij hoevelen maakt Gods Woord geen woning!

Beseffen wij voldoende dat het zijn onder Gods Woord zegen of vloek brengt?

'We komen elkaar straks tegen op de jongste dag', zei de prins der predikers, Spurgeon, ooit eens in deze!

Krijgt God de volle ruimte als je jezelf gezien hebt in Zijn spiegel? Of lijken wij op die door Jacobus beschreven man 'die het gelaat waarmee hij geboren is in de spiegel beschouwt, heengaat, en terstond vergeet hoe hij er uitzag'?!?

En gebeurt dát vergeten niet vaak *bewust*...? Je gaat na de zondag weer op in je werk en vergeet Gods wil met je leven - dat Hij dieper wil, geestelijke groei wil, je als bruid voor zijn Zoon wil! Of je flatteert jezelf, of je reageert als die hond die zichzelf in de spiegel zag en gromde, of als de vogel die in zijn spiegelbeeld ene rivaal zag... Hoeveel zelfbedrog zou er zijn in en na de confrontatie met God - met uiteindelijk zijn *liefde*?

In een commentaar dat ik in de voorbereiding opsloeg, kwam ik op het tekstgedeelte van Jacobus het volgende tegen: *zelfbedrog is het ergste soort bedrog*.

Ja, hoe arglistig is dan ons hart.

Maar dit 'vergeten' leidt tot zelfgenoegzaamheid en zelfgenoegzaamheid kweekt zorgeloosheid met als mogelijke consequentie een geestelijk bankroet - een vergeten, zelfs in de zin van: een luisteren met een vriendelijk respect maar zonder resultaat.

Lijken wij op die man, zó door Jacobus geschilderd?

Blijken we onze eigen weg te volgen, de weg van het IK en het handhaven daarvan ten koste van Gods zegen en soms zelfs ten kosten van de medemens?!

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand...

Doet het Woord nut in uw leven?

Heeft het een echo in ons bestaan?

Wat beogen we anders door telkens met zijn Woord bezig te zijn als groei uitblijft?!

Het gaat om zaken van eeuwigheidswaarde!

'Ontvang met zachmoedigheid het ingeplante Woord' - we hebben toch Christus aangenomen?

Hoor!, met het doel van de daad!

Laat Hem spreken tot in het verborgene van je leven, niet om te schokkeren, maar met het oog op het HEIL dat alleen in Hem te vinden is.

Laat toe dat Hij zegt: dit ben jij!

Verdiepen we ons in zijn volmaakte wet, de wet die vrijmaakt en dat als zodanig bewijst als je van hoorder dader wordt.

Die is in het vleesgeworden Woord, de Spiegel van God bij uitstek te zien - Jezus Christus, stervend aan zichzelf, om ons zo het leven te geven. En wat voor leven: EEUWIG LEVEN.

En dán hebben we het over 'de wet van de graankorrel'!

Laat die wet onze wet zijn, niet alleen in woord maar juist ook in daad!

Wat een rijkdom ontdek je dan in en voor je leven in zijn daad van liefde!

Die wet is volmaakt, er kan niets aan worden toegevoegd - het is de wet van het Nieuwe Verbond.

De prijs is hoog, als je jezelf écht in de spiegel van God hebt gezien - want wat moet er nog gestorven worden aan jezelf - per dag - zodat zijn vrijheid meer en meerde onze wordt!

Het vraagt, om het met Jacobus te zeggen, 'een zich verdiepen in de volmaakte wet' en 'een daarbij blijven', of zoals het Grieks zegt: 'een daarin blijven'.

Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg om het weer te nemen. Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af...

Wat een vrijheid... voor ons! Zeggen wij: dank u Jezus!

Het Lam waarop de Geest neerdaalde en waar de Geest is, dáár is vrijheid. En die Geest ligt in die volmaakte wet. Zien we die met het oog op onszelf in het gezicht van de spiegel? Is die in ons binnenste geschreven, indien nog niet voluit, mag die door Hem in ons binnenste geschreven worden?

Hoe zalig zullen we dan heten bij God in ons doen en laten, ons leven ervan.

*Ik heb u een voorbeeld gegeven opdat gij doet gelijk Ik gedaan heb. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, een slaaf staat niet boven zijn heer noch een gezant boven zijn zender. Indien gij dit weet, zalig zijt gij, als gij het **doet**.*

Het gevolg van het zo in de spiegel kijken?

En wij allen (Let op: niemand van wie zegt christen te zijn uitgesloten!) die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is (maskers af!), de heerlijkheid des heren weerspiegelen, (kijk een ogenblik naar hem of haar naast u: valt er iets van die heerlijkheid van de Heer te zien?) veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid (horen we dat? Het is een proces - telkens wordt er meer zichtbaar van Christus. Ziet u dat bij uw naaste? Is het te zien bij u, jou en mij?), immers door de Here dei Geest is.

Geldt dit ons?

Weet wel, het is ja of nee.

De Samaritaanse vrouw bij de put zag in Jezus, het levende Woord - de spiegel, zichzelf. Ze leit de kruik staan, ging naar de stad en zei tegen iedereen: *komt en ziet een mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb, zou deze niet de Christus zijn?*

'Zie de mens'.

Zien we zijn kroon van dorens, de spijkers, het opengraf, de volmaaktheid voor ons leven in Hem?

Zie de zegen en in Gods naam handel!

Laat het zijn een levende godsdienst. Op je werk, in de keuken, op school - in je leven zo dat Al Jezus komt Hij zichzelf in ons weerspiegelt ziet!

Zalig wie zijn Woord hoort, zichzelf ziet, en het doet!

Wat zal het zijn? Zegen of vloek?

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand...

Amen.